

„Никакви доктрини, догми правила и традиции не могат да бъдат оправдани ако не са осветени от Христовата любов”

Християнството от I и XXI век не е едно и също. Днес до думата "християнин" задължително стои още една: "православен", "католик" или "протестант". Всеки смята, че него-вата вяра е най-правилната. Според Вас как може човек да провери дали действително е християнин, или просто се нарича така?

За съжаление, въпреки глобализацията и другите обединителни процеси, които протичат в света, все повече деноминации се обособяват в рамките на своя етнос и не се стремят към диалог с други вярващи. Например във Франция и Италия възникват национални църкви, отделили се от Гръцката и Руската православна

особено в постсъветските държави, където Църквата много години е била под игото на атеистичната власт. Разбира се, можем да се позовем на политическите приоритети, на световната икономическа криза, на секуларизацията на обществото, на тероризма, който се стреми към пресъгнато преразпределяне на света, но основното е, че угасва духът на любовта, който преобразява обикновените хора в християни. Никакви доктрини, догми, правила и традиции не могат да бъдат оправдани, ако не са осветени от Христовата любов. Без нея Църквата се превръща в етнографски музей, а християнинът в лицемер, който се прикрива зад някакво религиозно знание.

Християнството

Интервю с Алексей Скрипников - Даргаки

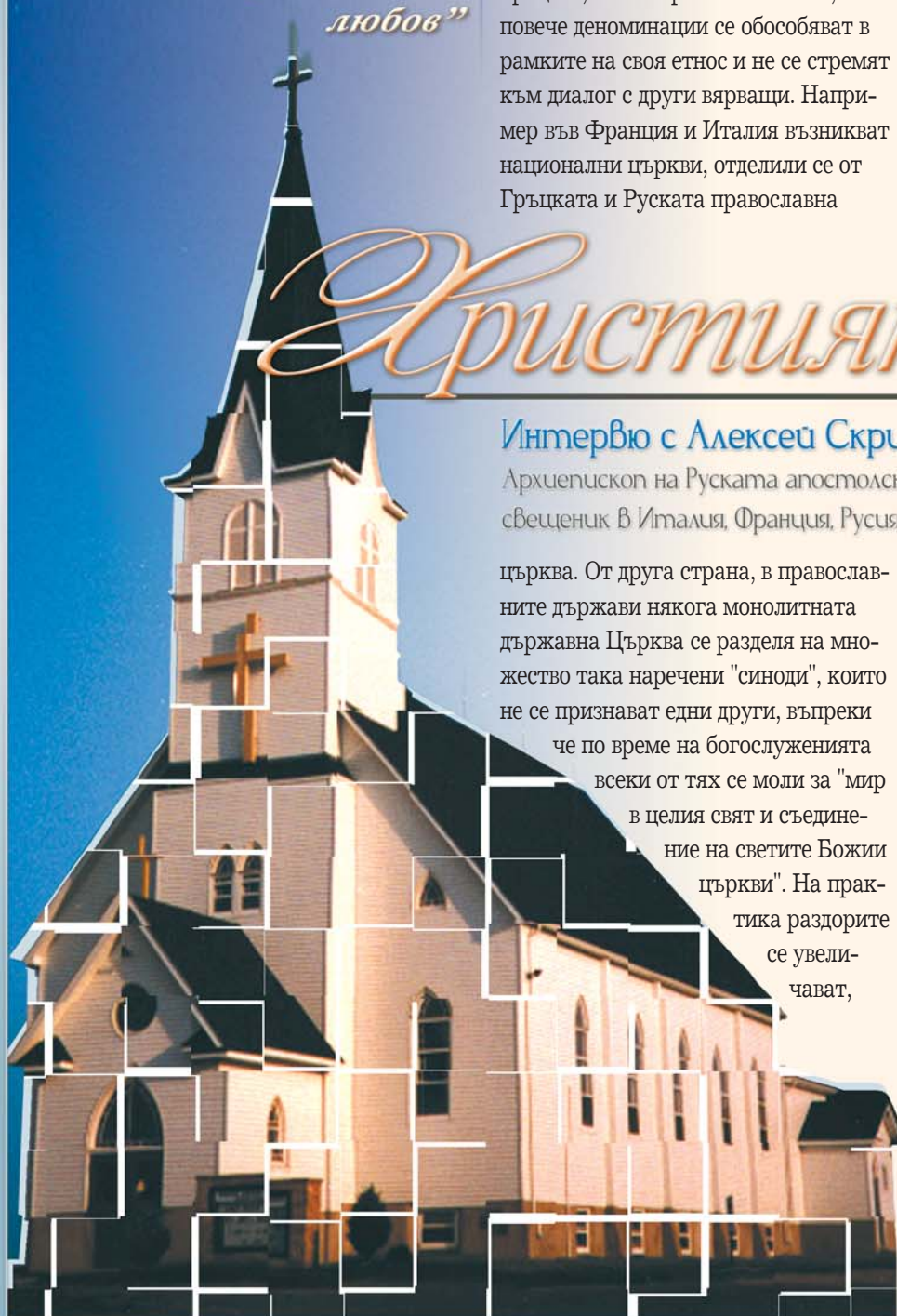
Архиепископ на Руската апостолска православна църква, служил като свещеник в Италия, Франция, Русия, Украйна и във военните болници на Чечня.

църква. От друга страна, в православните държави някога монолитната държавна Църква се разделя на множество така наречени "синоди", които не се признават едни други, въпреки че по време на богослуженията всеки от тях се моли за "мир в целия свят и съединение на светите Божии църкви". На практика раздорите се увеличават,

Къде според Вас се крие причината да угасне духът на любовта?

Виновни са хората, които са превърнали живото християнство в жестока система, присвоила си правото да дава и да отнема Божията благодат. Мнозина, за съжаление, мислят в рамките на една или друга религиозна система, като забравят, че Христовата истина е свободна от всякакви човешки условности. Още през XIX в. един мислител казва: "Църквата не е доктрина, нито система, нито учреждение, а жив организъм на истина и любов."

Какво губят хора, които приемат християнството като религия, без да заобичат Христос и без да осъзнаят Неговата любов към тях?

Те губят всичко! Християнството им е илюзорно, мъртво, не дава плодовете на Святия Дух, т.е. изпразва душата още повече, отколкото безбожието. Вярата ни е христоцентрична и е немислима без обич към Исус и без съразпятие с Него. Руският мислител Владимир Соловьев пише, че християнството се различава от другите религии по това, че изисква активно действие или съработничество с Бога. Лично за мен тази "свещена синергия" означава искрено и доброволно да се покорявам на Божието Слово, и да обичам Бога не като нещо общочовешко, аморфно, синтезирано философски, а като Личност, Която ме обича.

Най-яркото свидетелство на Божията любов към нас е преобразението на човека, когато той от престъпник или наркоман се превръща в истински християнин.

без любов е илюзия

Въз основа на какво човек може да бъде сигурен, че Бог го обича?

Първо, въз основа на Священото Писание, второ - на личната си вяра, трето - на многобройните дарби на Святия Дух, които обилно се изливат само в отвореното за Господа сърце. Но най-яркото свидетелство за Божията любов към нас е преобразението на човека, когато той от престъпник или наркоман се превръща в истински християнин.

Вие сте служили като свещеник в различни държави - Италия, Франция, Русия. Хората там имат ли стремеж към Бога?

Далече не всички. Но сред обикновените италианци или французи има дълбоко вярващи хора, готови да ти помогнат независимо дали си православен, католик или протестант.

Какво според вас пречи хората да повярват в Божията любов към тях?

Магията и окултизмът от всякакъв род осакатяват човешките души. Хората търсят самоусъвършенстване, а когато са в задънена улица - по-лесен изход. Но фактически те загиват, защото нашият свят е постоянна борба между доброто и злото и тук не е възможно да бъдеш зрител. Ти си или с Христос, или с окултните сили, които носят мрак на душата и отслабват разума. Тази слабост е много изгодна на злото. Александър Мен пише за "ескалацията на демонизма", предизвикала "световна гражданска война между децата на Адам", терзаеща Църквата. Ескалацията на демонизма се изразява както в масовото увлечение по различните

форми на окултизма, противопоставил се на християнството, така и във взаимната ненавист между християнските деноминации.

Освен това на мнозина пречат социално-икономическите отношения в съвременното общество, които правят човека роб на материалните блага. Цялото му време е посветено на битка за по-висок жизнен стандарт, където понякога няма място за Бога. Но аз се надявам, че в бъдещето "стандартът" ще се определя не от живота "според Версаче", а от живота в Бога. Искам да повторя думите на немския философ Алберт Швейцер: "Моето знание е песимистично, моята вяра е оптимистична."

Благодарим Ви много.

"Прозорец"